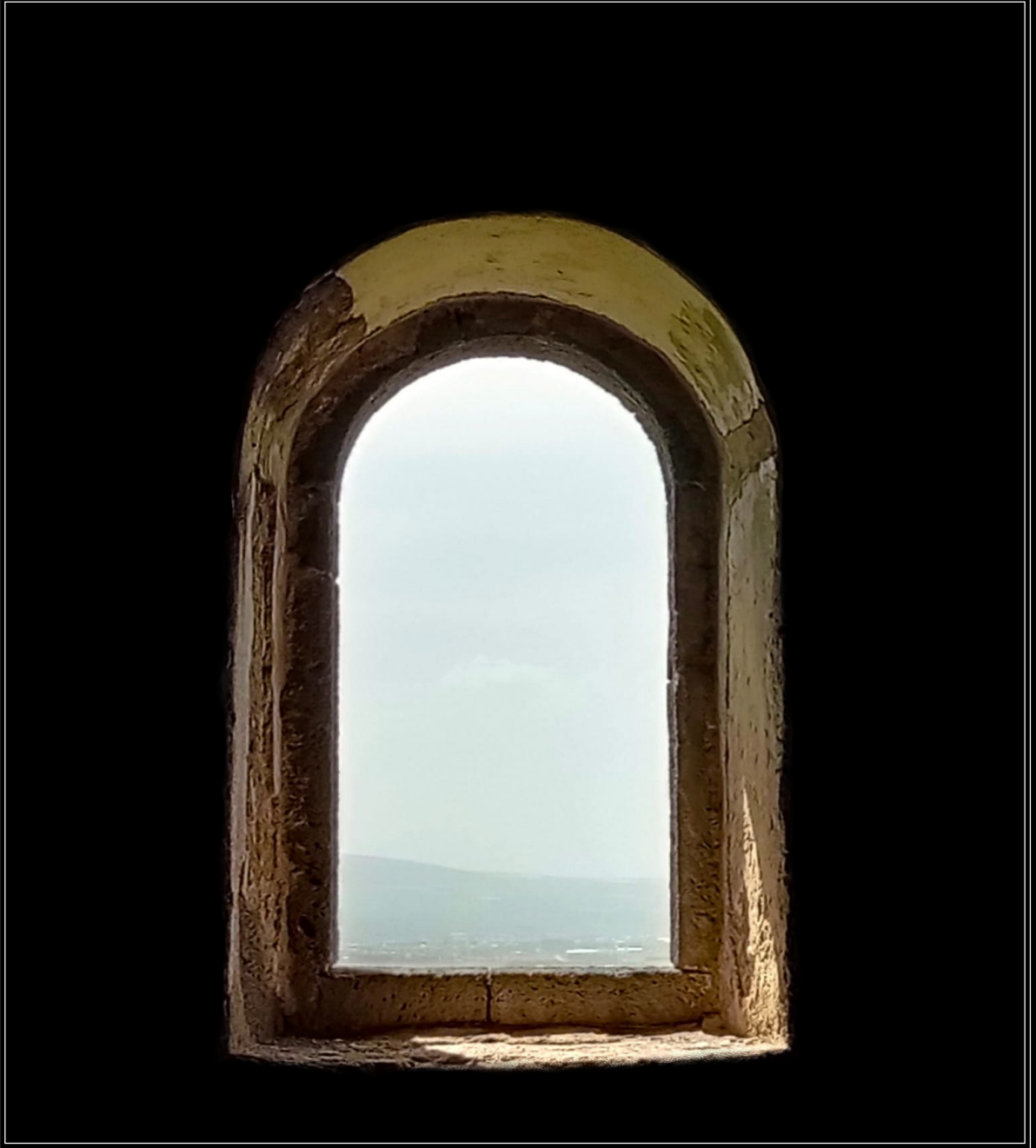

A Ő k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı deręi

- Âşık Ömer □ Mehmet Gözükarâ □ Tacettin Şimşek □ M. Nihat Malkoç
□ Aslan Avşarbey □ Halit Yıldırım □ Nurgül Kaynar Yüce □ Mehmet Pektaş
□ Muzaffer Uslu □ Fatma Uçarlar □ Abdülkadir Uslu □ Mustafa İmir
□ Salman Kapanoğlu □ Memik Kömekçi □ Hacı Musa Tuncer
□ İbrahim Şaşma □ Osman Gazi Turaç

65. Sayı Temmuz 2023

✱ Âşık Ömer

Dünya

Ne canlardan geri kalmış müsâfirhânedir dünyâ
Harâb ender harâb olmuş yatur virânedir dünyâ

Harâb olmuş du-rûyine duâlar yüzü suyuna
Nazar kıl hây û hûyına kuru efsânedir dünyâ

Şirâr-ı mekrine yanma yüzüne güler inanma
Sen anı âşinâ sanma sakın bigânedir dünyâ

Ne semtte kullanırsan at felek eyler sen âhır mat
Mücerret zehri kat kat dolu peymânedir dünyâ

Ömer el çek safâsından vefâ umma vefâsından
Hazer eyle cefâsından fenâdır ya nedir dünyâ

Â ç ı k k a r a

Hayâli Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı ✧ Tayyib Atmaca Yönetmen ✧ Mehmet Pektaş

Set Amiri ✧ Halit Yıldırım Afiş ✧ Tayyib Atmaca

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikara.com e-mektup: acikaradergi@gmail.com

65. Sayı Temmuz 2023 ISSN-0106417 (edergi)

* Mehmet Gözükara

Vergi Destanı

Saç, sakal, kaş, kirpiklerden Kıl vergisi alınmalı Halka değen tepiklerden Nal vergisi alınmalı	Kim ölmüş yüklenen yükten Çok çektik sivrisinekten Hatta aksak Timurlenk'ten Fil vergisi alınmalı	Elli puan düzgün duruş Gel seçilme ele karış Bağışlasın birkaç kuruş Pul vergisi alınmalı
Kuru boş öten kavaldan Tahta kapaklı bavuldan Dolu boş heybe çuvaldan Çul vergisi alınmalı	Nedir deme maliyeti Herkes bilir yenmez eti Besliyorsa çoban iti Yal vergisi alınmalı	Kalem kâğıt alıp yazsa Kaynak bitmez bunlar azsa Doğan bebek konuşmazsa Lal vergisi alınmalı
Vatandaşsa geldi yeri Almak için kâfi diri Ölmüş ise eşten biri Dul vergisi alınmalı	Elmalardan eriklerden Palazlanan feriklerden Ocaklarda körüklerden Yel vergisi alınmalı	Soyu kesik ineklerden Yağ çıkıyor sineklerden Tabut denen bineklerden Yol vergisi alınmalı
Her nevi tüm kimliklerden Sade renkli gömleklerden El yapımı çömlüklerden Kil vergisi alınmalı	Haksız kazanç sağlayandan İşi baştan bağlayandan Yerli yersiz ağlayandan Sel vergisi alınmalı	Yüzde elli zam ver hapa Sahip çıksın balta sapa Seğirtirse duran topa Gol vergisi alınmalı
Kız kurusu sıska kızıdan Saçı kumral rengi bozdan Tambura her cura sazdan Tel vergisi alınmalı	Bağban bağı yoklamazsa Açan gülü koklamazsa Çiçek meyve saklamazsa Dal vergisi alınmalı	Bedende can taşıyorsa Nefes alıp yaşıyorsa Övünerek şişiyorsa Kul vergisi alınmalı
Taviz olmaz şeref şandan Asaletli asil kandan Sesli kızgın konuşandan Dil vergisi alınmalı	Cimizde biten çimlerden Ölçüsü kaçan demlerden Takoz yaprak takvimlerden Yıl vergisi alınmalı	Bal parmağa bulaşırsa Yalar öyle dolaşırsa Amacına ulaşırsa Gül vergisi alınmalı
Hülyalara dalıyorsa Farklı telden çalıyor Radyo virüs yayıyorsa Pil vergisi alınmalı	Armut, kiraz, nar kayısı Garibin olmaz dayısı Kısacası en iyisi Kel vergisi alınmalı	Gözükara'm kaynak hazır Yeni bakan eski nazır Varsın yansın cazır cazır Kül vergisi alınmalı

□ Tacettin Şimşek

Drama Dilencileri

Drama derslerimiz eğlencelidir. Diğer derslerin ağırlığına, ciddiyetine alışan öğrenci için kabullenilmesi zaman alır ama benimsendikten sonra da tadından yenmez. Öğrenciler isterler ki bu ders iki dönem daha devam etsin. Oysa dönemlik bir dersi drama.

Düşünür müsünüz lütfen! Mesela Fen Bilgisi Öğretmenliği Ana Bilim Dalında drama dersinde-siniz. Öğrenci alışmış bütün dikkatini fizik, kimya, biyoloji, genel matematik gibi derslere verip hocayı can kulağıyla dinlemeye.

İkinci sınıfta ne oluyor, durup dururken hiç hesapta yokken ve birdenbire drama diye zorunlu seçmeli bir dersle karşılaşılıyor.

Sürpriiz!

Hoca da nasıl desem hoca gibi değil de sanki tiyatro oyuncusu. Şarkı söylüyor, dans ediyor, rol yapıyor.

Bu ne şimdi?

Bizim de drama dersinde oyun oynamamız, canlandırma yapmamız gerekiyormuş ama nasıl olacak bu iş? Çocuk muyuz biz, abi?

Fizik, kimya, biyoloji, genel matematik dersse bu nedir Allah aşkına?

Hoca da bunun farkında ki,

“Kaygılanmayın arkadaşlar,” diye söze başlıyor. “Bundan önceki üç dönem fizik, kimya, biyoloji ve genel matematik derslerinde gösterdiğiniz üstün başarıyı ödüllendirmek için bölümünüz size böyle bir seçmeli ders hediye etmek istemiş. Bölüm başkanınız, sevgili öğrencilerimiz gerilimden kurtulsun, rahatlasın, gülsün, eğlensin, diye düşünmüş. Bu derste oyunlar oynayacağız. Ha, biz çocuk muyuz, oynarsak karizmamız çizilir falan diye düşünen arkadaşlar varsa korkmasınlar, Dersimiz karizma koruma garantili bir derstir. Ne dersiniz, biraz kurtlarımızı döksek fena mı olur?”

Cevap yok.

Ders, gerilimden kurtulmak, rahatlamak, gülmek, eğlenmek, kurtlarını dökmek... Bu kavramlar ancak Türkçe Sözlük'te bir araya gelebilir. Akademik dünya tersine mi döndü, nedir? Kıyamet alametleri mi bunlar? Yoksa kamera şakası mı bu?

Sosyal deney mi? Tövbe tövbe! Biri bizi çimdiklesin, anacığım.

İlk ders bir tür tanıtım. Dramanın tanımı, önemi, dünyadaki uygulamaları, eğitimde etkili bir yöntem olarak kullanılışı. Nasıl diyorlar, kuramsal çerçeve.

İkinci ders, dramanın türleri: Psikodrama, sosyodrama. Onlar uzmanların işi. Bize eğitici drama lazım.

İlle de yaratıcı drama! Her eğitici drama yaratıcı dramaymış ama her yaratıcı drama eğitici drama değilmiş.

Nasıl yani?

Yaratıcı dramayı eğitim amaçlı kullanırsak eğitici dramaya dönüşüymüş.

Hadi hayırlısı.

“Canlandırma için iki kişi gelsin.” diyorsun.

Kimsenin gelmeye niyeti yok.

İlk ay alışma dönemi. Sonra yavaş yavaş etkinliklere katılmalar. Züğürt Ağa Şener Şen'in İstanbul'da domates satmaya başladığı sahne. Sonra açılıyor öğrenciler.

“İki kişi gelsin!” deyince bu kez dört kişi geliyor.

Drama teknikleri de tamam. Rol, doğaçlama, olay canlandırma, pandomim vs. Bin tane teknik...

Ardından fen bilimlerinde dramanın kullanımı.

Neler yapılabilir?

Basit analogilerden yararlanabiliriz mesela. Sınır sistemimizi şehrin telefon şebekesine benzetebiliriz.

Sonra gelsin fen bilgisi temaları! Güneş sistemi, solunum sistemi, sindirim sistemi, bilimum sistemler, maddenin tanecikli yapısı, bileşke kuvvet, sesin yayılması... Hepsinin drama ile işlenmesi mümkünmüş.

Dramanın yaratıcı drama türü ile rol ve doğaçlama teknikleri öne çıkıyor biraz. Demek ki konunun ağırlıklı başlıkları bunlar.

Rol ve doğaçlama örneklerinin verildiği derste bir öneride bulunuyorum:

“Arkadaşlar, geçen dönemlerde yaptığımız bir

uygulamayı sizinle de gerçekleştirmek isterim. Katılmak isteyen arkadaşlarla önümüzdeki hafta cuma günü Ulu Cami'nin önünde buluşacağız.”

“Ne yapacağız, hocam?” diyorlar bir ağızdan.

“Hiiiç,” diyorum, “dileneceğiz.”

Büyük bir şaşkınlık:

“Dilenmek mi?”

“Evet, arkadaşlar, ne var bunda? Ben defalarca dilendim öğrencilerimle.”

“Gerçekten mi?” diyorlar.

“Elbette,” diyorum. “Rol yapma ve doğaçlama yeteneğimizi daha iyi sergileyebileceğimiz başka bir ortam var mı?”

İtiraz sesleri:

“Olur mu, hocam?”

“Neden olmasın? Dersimizin bir etkinliği bu.”

“Nasıl yani, hocam.”

“Şöyle: İki sınavımız var biliyorsunuz. Ara sınav ve yarıyıl sınavı. Bu etkinlik yarıyıl sınavı yerine geçecek. Katılan ve başarılı olan arkadaşlar yarıyıl sınavından 100 alacaklar. Drama dersinden AA ile geçmek istemez misiniz?”

İnanmaz gözlerle birbirlerinin gözbebeğine bakıyorlar.

“Evet, arkadaşlar,” diyorum. “Yarın ramazan bir. Var mı önümüzdeki cuma günü benimle Ulu Cami’de dilenmek isteyen?”

Ekliyorum:

“En iyi dilenenin yarıyıl notu 100.”

“İyi dilenemeyenler ne olacak?”

“95 alacaklar.”

Başlarına sihirli bir değnek dokunmuş gibi otuz kişilik sınıftan yarısının eli havada.

Bu kez ben şaşırıyorum.

Meğer dilenmeye meraklı ne kadar çok arkadaşımız varmış.

“Listeyi oluşturun, arkadaşlar,” diyorum. “Önümüzdeki hafta cuma günü, namazdan on beş dakika önce caminin önünde buluşalım. Tamam mı?”

“Tamam, hocam.”

“Yalnız bazı uyarılarım olacak. Ulu Cami'nin dört kapısı var. Her kapıda dört kişi bulunacak. Üç arkadaşımızla ben bir kapıda olacağız. Kim daha iyi rol yapar ve insanların duygularını iyi sömürürse yani en çok parayı toplarsa oyunu o kazanır, 100 puanı alır.”

Bir doğu, üç tane de kuzey kapısı için kura çekelim.

Kura çekiyoruz. Herkesin kapısı belli oluyor. Bize doğu kapısı düşüyor.

Uyarılarıma devam ediyorum:

“Arkadaşlar, makyaj ve kostüm size ait. Zabıtaya yakalanırsak herkes kendi başının çaresine bakar. Ben sorumluluk kabul etmem. Hiçbirinizi tanımam. Bana güvenmeyin ve benden bir şey beklemeyin. “Ders, sınav, hocamız istedi.” demek yok. Son olarak akrabalarımız ve arkadaşlarımız tarafından tanınma riskini de göz önünde bulunduralım. Anlaştık mı?”

Bir ağızdan,

“Anlaştık, hocam,” diyorlar.

Ertesi cuma günü on beş öğrenci Ulu Cami'nin kapısında hazır kıta hocalarını bekliyor. Yırtık kostümleri, rengârenk makyajlarıyla göz kamaştırıyorlar.

Hoca görünürlerde yok.

Bir sonraki derste hocaya hesap soruyorlar:

“Niye gelmediniz, hocam?” diyorlar.

Hoca çingiraklı kahkahalarından birini asıyor sınıfın tavanına. O anda anlıyor öğrenciler bir şakaya kurban gittiklerini.

“Dilenci rolüne kendinizi bu kadar kaptıracağınızı düşünmemiştim.” diyor hoca. “Özür dilerim. Hakkınızı helal edin.”

Sonra her birinin uzaktan çekilmiş fotoğraflarını yansı aygıtından bütün sınıfa gösteriyor.

“100 puanı kaçırdınız, arkadaşlar, ama bu üstün çabanızın ödülü olarak yarıyıl notlarınıza 10’ar puan ekleyeceğim.”

“Hiç yoktan iyidir.” diyor öğrenciler.

Hocanın muzipliği bir yana, öğrencinin dilencilik eğilimine ne demeli?

✱ M. Nihat Malkoç

Adalet Firarda

Ne garip zamandır yaşadığımız
Adalet firarda, hukuk müebbet
Vicdan tek celsede boşadığımız
Adalet firarda, hukuk müebbet

Zalimler mazlumun okur canına
Güya hanel gelmez sahte şanına
Ettiği edenin, kalır yanına
Adalet firarda, hukuk müebbet

Sermaye, fakiri sömürür durur
Haramla beslenen, semirir durur
Uyuz it, kemiği kemirir durur
Adalet firarda, hukuk müebbet

Çobanlar saldırır öksüz sürüye
Ölüler yaş döker, acır diriye
Ayakların her gün gider geriye
Adalet firarda, hukuk müebbet

Aç tavuklar darı görür düşünde
İnsafsızlar koşar çıkar peşinde
Vicdan kalmamıştır kıllı döşünde
Adalet firarda, hukuk müebbet

Bu çağ bozulmuştur, bağı yaradır
Belki kanserlidir, belki saradır
Maskeye inanma, yüzü karadır
Adalet firarda, hukuk müebbet

Gemiler karaya oturdu gayri
Kör nefisler azdı, kudurdu gayri
Kaptan gemisini batırdı gayri
Adalet firarda, hukuk müebbet

Törelere bozuldu, ahlâk çürüdü
İnsanları para hırsı bürüdü
Sabır tökezledi, öfke yürüdü
Adalet firarda, hukuk müebbet

Bulandı duru su, bozuldu maya
Kâbuslara döndü, gördüğün rüya
Maskeleri düştü, döküldü boya
Adalet firarda, hukuk müebbet

✱ Aslan Avşarbey

Horoza İhtar

Horoz duy bu ihtarı
Sana bir kulp ularlar
Kızdırırsan muhtarı
Al kanlara bularlar

Öyle erken ötersen
Tavuklara çatarsan
Bir de çalım satarsan
Tekme tokat dalarlar

Terketmezsen huyunu
Isıtırlar suyunu
Teleğini tüyünü
Diri diri yolarlar

Kışkırtma el itini
Geçme komşu çitini
Tatmak için etini
Bıçakları bilerler

Çökme tavuk gürk ise
Laf getirme kümese
Horozlanma herkese
Bir kalemde silerler

Etmesen de domuzluk
Sonun olur semizlik
Deme benim damızlık
İğdiş edip gülerler

Bulaşırsan *Mülki*'ye
Kurtaramaz Türkiye
Konum atıp tilkiye
Peşin sıra salarlar

Halit Yıldırım

Sansa Geçidi'nde Piknik

Efendim havalar malumunuz hiç göz açtırmıyor. Uzun bir müddet yağmur yağdı. Ortalık sele suya karıştı. Kuraklık olacak derken Rabb'im öyle bir yağmur verdi ki kuru derelerden bile sel geldi.

Bu defa millet başladı: "Ekinler tarlada kalacak, hep yattı. Ekinler pas oldu, arpalar çürüdü."

Biz eskiler: "Yahu Rabb'im işini bilir. Azcık sabredin. Bak sular çekildi, şimdi yeniden gürleşti. Şükredin, nankör olmayın." diye kızıyoruz; ama dinleyen kim?

Şimdi de çöl sıcakları başladı. Bu defa da "Yandık, kavrulduk. Bir yağmur olsa da ferahlasak." diye vaveyla ediyorlar.

Biz yine kızıyoruz. Yağmur yağınca şikâyet, yağmayınca şikâyet, sıcak olunca şikâyet, soğuk olunca şikâyet. Sabredin, şükredin diyorum.

Oradan birisi demesin mi?

"Yahu İrfani Ağa sen bırak nasihati de şu senin maceralardan anlat. Bu köylü kısmına gırgır şamata gerek. Nasihati hoca da veriyor. Hele anlat bakalım şu senin heybende gün yüzü görmedik hatıralarından."

Birisi de demez mi?

"İrfani emmi sen hiç esgerlik hatıralarından anlatmıyon. Yoksa esger kaçığı mısın?"

Kafamın taşı attı:

"Ulen köpoğlusu ben dört buçuk sene esgerlik ettim. Neyini anlatacağım?" diye tersledim.

Ben kızdım ya, o geveze öfkemin ucunu kanatınca diğerleri de başladı şunu anlat, bunu anlat demeye. Eh artık kafa yuhaldı, çoğunu ben de unutuyorum. Biraz da naz ediyorum gendimce. Ben naz edince ısrar da çoğalıyor dinleyen de... Hatta biraz daha can kulağıyla dinliyorlar. O da benim hoşuma gidiyor.

Neyse uzatmayalım, bizim Kör Üssük'ün Celal lafa girdi sonra:

"İrfani emmi Sarıkamış'a gitmişsiniz, yolda piknik yapmışsınız. Onu anlatsana."

Ben bu işi daha önce kimseye anlatmamıştım. Bu nerden duymuş diye şaşırđım.

"Sen nerden biliyon benim Sarıkamış'a gittiğimi? Ben bu işi kimseye anlatmamıştım." diye sordum.

Celal, gevrek gevrek gülererek başladı anlatmaya:

"Geçen sene Çorum Belediyesi bizi Sarıkamış'a götürdü. Yolda giderken şoförlerle ehbab olduk. Benim bu köyden olduğumu öğrenince seni sordu. Ben de duruyor dedim. O da bize sizin Sarıkamış

gezinizi anlattı. Ama oğlan bir anlattı bir anlattı... Neredeyse gülmekten altımıza işeyecektik. Sen bize bu macerayı anlat."

Ben işin doğrusu biraz bozulmuştum. Bir de şoför ne anlattı, ne kadar anlattı bilmediğimden anlatmak istemedim. Lakin ben nazlandıkça milletin merakı iyice arttığı için artık baskılara dayanmadım başladım anlatmaya.

"Efendim malumunuz geçmişte bir dönem karakucak güreş tutmuşluğum vardır. Tabii pek ilerlemesek de Çorum'da yaşadığım dönemde bir müddet gençlere karakucak ve yağlı güreşi öğrettik. Yani bir nevi hocalık ettik. Ben köye taşınınca bu işleri bıraktım. Lakin bizim güreş bellettiğimiz gençlerden birisi bayağı ilerlemiş. Avrupa şampiyonu olmuş. Dünya şampiyonasında ikinci olmuş. Sakatlanınca Milli Takım'da hocalık etmiş. Sonra o da güreşi bırakmış ama onu Belediye Güreş Takımı'nın başına geçirmişler. Sarıkamış'ta da o yıl turnuva düzenlenmiş. Ben de şehere doktora gitmiştim. Bununla Saathane civarında belediye binasının arka kısmında karşılaştık. Ben onu tanıyamadım. Heykel gibi bir adam. Kafa İskilip hakkı gibi kocaman, kulaklar kırık, burum baldırcak gibi. Kolları şart olsun normal adamın baldırları kadar. Lakin göbek bir metre önünden gidiyor. Kulaklarının kırığı olmasa pehlivandan çok aşçı yamağına benziyor. Adam beni hatırladı. Geldi boynuma, boğazıma sarıldı. Elimi öpüyor.

"Lan oğlum sen kimsin?" dedim.

"Hocam ben Hüseyin, bana güreşmeyi sen öğrettin. Ben Pehlivan Hüseyin" deyince adamı hatırladım.

Neyse epey bir sohbetten sonra beni arabasıyla hastaneye götürdü. Adamı tanımayan yok. Doktorlar bile onu görünce Hüseyin Pehlivan gelmiş diye ayağa fırlıyorlar. Beni bir muayene ettirdi ki sormayın. Tepeden dırnağa kurdalanmadık yerimi bırakmadılar. İğnemi, ilacımı da bizim Hüseyin Pehlivan aldı.

Hastane işimiz bitince illa yemek yiyeceğiz dedi. Beni aldı Çöplük'te Kadir Usta'nın lokantasına götürdü.

"Hocam" dedi "Çorum'da bir zamanlar rahmetli Zarif Usta tandırda bir numaraydı. Bu da onun kalfası. Bu adamın üstüne tandır yapan yok. Çakır Sami de güzel yapar Allah için. Lakin bu Kadir Usta eti keserken adeta eti bıçakla sever, okşar, incitmeden keser." diye bayağı methetti.

Gendine iki porsiyon söyledi bana da iki dedi ama “Ben bir porsiyondan fazla yiyemem” deyince fazla üstelemedi. Gerçekten çok güzel yapmışlardı eti. Lokum gibi ağzında dağılıyor.

Yemek bitince belediye binasına gittik. Beni başkan ile tanıştırdı. Bayağı bir anlattı. Bu kez başkan:

“Hüseyin Hoca sen bu Sarıkamış turnuvasına İrfani Ağa’yı da götür. Çocuklara motivasyon olur.” Demesin mi?

Ben her ne kadar gidemem desem de beni ikna ettiler. Neyse o gün beni terminale bıraktılar. Ben köye geldim. Bir hafta sonra tekrar şeherin yolunu tuttuk.

O gece beni misafir etiler, ertesi sabah namazdan sonra güreşçi çocuklarla düştük yola. Amasya, Taşova, Erbaa, Reşadiye, Refahiye üzerinden Erzincan’a vardık. Gırgır şamata yolculuk ediyoruz. Erzincan’da yemek yiyecektik. Lakin şoförler:

“Biz arabanın arkasına mangal malzemelerimizi aldık. Buradan güzel bir et, ekmek, domatis vesaire alalım. Yolda bir çeşme başında mangalı yakalım.” diye ısrar ettiler.

Bizim Hüseyin Pehlivan mangalı duyar duymaz:

“Mangal benim işim. Ben yaparım. Çok iyi olur.” diye balıklama atladı.

Erzincan’dan alışveriş ettik. Yola koyulduk. Aha şura, bura derken Tunceli Pülümür yol ayrımında Sansa Geçiti denilen yere geldik. Bu sefer benim çenem düştü.

“Biz burada karayollarının dinlenme parkında bir mangal yapmıştık. Orada güzel bir çeşme var.” dedim.

Neyse oraya gelince araba durdu. Şoförler aşağı inip baktılar. Bize de seslendiler,

“Burası çok güzelmiş. Tam piknik yeri.” diye.

Neyse arabadan indik. Buz gibi suyla güzelce elimizi yüzümüzü yıkadık. Ben de öğlen namazını kıldım. Ocaklar kuruldu. Semaverler yakıldı. Gençler minibüsün teyibini açtılar. Başladılar oynamaya. Lakin yoldan geçen kamyonlar, otobüsler bize selektör ediyorlar, havalı kornalarıyla zıranın diye korna çalıyorlar. Biz de bize selam veriyorlar diye onlara el sallıyoruz. Bizim Hüseyin Pehlivan etler pişene kadar sacda ciğer ve yürek yapmış herkese yarım ekmek arası dağıtmıştı. “Açlığınıza yatıştırana kadar etler pişer.” demişti. Bu arada çaylar da demlenmişti. Hep beraber sofraya düzeldük. Daha bir lokma yememiştik ki yanımızdan beyaz bir minibüs geçti. Minibüs az ileride durdu ve geri bize doğru geldi. Tam hizamıza gelince durdu. Bir anda minibüsten eli silahlı askerler boşalır.

Hemen etrafımızı çevirdiler. Biz neye uğradığımızı şaşırılmıştık. İçlerinden bir astsubay bize doğru yaklaştı ve sert bir şekilde:

“Napiyonuz lan burda?” diye bağırdı.

Biz Hüseyin Pehlivan döndük. O da ayağa kalktı.

“Yemek yiyoruz komutan. Siz de buyurun.” diye cevap verdi.

Komutan şaşkın şaşkın sordu.

“Lan oğlum siz yürek mi yediniz, ciğer mi yediniz, ne ayaksınız lan! Mangal yakacak başka yer bulamadınız mı?”

Hüseyin Pehlivan da saf saf:

“Valla sacda ciğerle yürek yapmıştım. Ekmek arası ciğer ve yürek yiyoruz.” demesin mi? Komutan küplere bindi.

“Belli belli, yürek yemeseydiniz burada zaten duramazdınız.” diye terslendi.

Hala bizim pehlivan olayı anlamamıştı.

“Valla komutan baktık burası güzelmiş. Su da var. Durduk mangalı yaktık. Yoksa burası askeri bölge mi?”

Komutan kafasını bir sağa bükte bir sola bükte. Sonra:

“Çıkarın lan kimliklerinizi.” dedi.

Kimlikleri çıkardık. Bir asker kimlikleri alıp komutana verdi. Komutan kimlikleri tek tek inceliyor.

“Çorum, Çorum, Çorum... Bu da Çorum. Aha bu da Çorum.” diye bir elinden diğer eline aktarıyordu. Sonra bize döndü.

“Hep Çorum mu?” diye sordu.

Hüseyin Pehlivan da,

“Biz hep Çorumluyuz komutan, Çorum’dan geliyoruz. Sarıkamış’a gidiyoruz.” dedi.

Komutan da gülerken:

“Zaten başka hiçbir akıllı burada mangal yapamaz. Bunu yaparsa yaparsa Çorumlular yapar. Eskiden senin yaptığını Çorumlu yapmaz derlerdi şimdi iş değişti Çorumlunun yaptığını kimse yapamaz döndü iş.” dedi.

Biz hâlâ ne olduğunu bilmiyoruz ama biraz da Çorumlu olmaktan gurur duyuyoruz. Kimsenin yapamadığını yapmışız diye.

Komutan birden ciddileşti:

“Lan siz ecelinize mi susadınız? Yukarıda teröristlerle çatışma var. Aşağıda siz mangal keyfi yapıyorsunuz. Daha iki saat önce adamlar burada arabaları durdurup propaganda yapmışlar. İki kişiyi de alıp gitmişler. Çabuk ekmeğinizi yiyince kaybolun burdan.” dedi ve telsizin mandalına çöktü.

“Komutanım aşağıda bir grup Çorumlu gü-

reşçi Sarıkamış'a giderken mola vermişler. Mangal yakmışlar. Durum kendilerine anlatıldı. Yarım saat içinde burayı boşaltacaklar." diyerek durumu üstlerine bildirdi.

Tabii telsizdeki komutan da bas bas bağıyordu:

"Lan bunlar deli mi, mangal yakacak başka yer bulamamışlar mı? Çabuk defolup gitsinler buradan."

Astsubay telsizi kapattıktan sonra bize döndü ve tekrar yarım saat içinde burayı terk etmemizi söyledi ve daha sonra askerlerle birlikte minibüse binip gözden kayboldu.

Biz şaşkın şaşkın birbirimize bakıyorduk. Ağzımızdaki lokmalar büyümüştü yutamıyorduk. Hüseyin Pehlivan da şaşkınlık içindeydi. O esnada şoförlerden birisi:

"Ulan tevekkeli değilmiş bu kamyonlar bize uyarı için korna çalıyormuş da biz anlamıyormuşuz." deyince zaten sinirlerimiz bozulmuştu başladık gülmeye.

Ancak kimsede yemek yiyecek hâl kalmamıştı. Hemen mangaldaki etleri yarı çiğ yarı pişmiş demeden bir kaba doldurduk. Bolca su dökerek ateşleri söndürüp yola koyulduk. Erzurum'a varana kadar bir lokma ağzımıza sokmadık. Erzurum'a varınca şehir merkezinde bulunan millet bahçesinde hazırladığımız yiyecekleri soğumuş ve yarı pişmiş de olsa yedik.

Bir hafta sonra işimiz bitince Sarıkamış'tan Çorum'a doğru yola koyulduk. Yeni yol planımızda artık orda burda durmak yoktu. Yemekleri şehir merkezlerinde yiyecektik. Sarıkamış'tan sonra Erzurum'da mola verdik. İkinci molayı da Suşehri'nde vermeye karar vermiştik. Lakin yolda sürekli çevirme oluyordu.

Erzincan'ın da girişinde Ekşisu dedikleri yerde jandarma bizi çevirdi. Arabaları bir benzinliğe çekip kimlik kontrolleri yapıyorlardı. Biz de benzinliğe girdik. Bir yüzbaşı askerlerin başında sağa sola emirler yağdırıyordu. Bizim de kimliklerimiz toplandı. GBT'lerimize bakılacaktı. O esnada bir asker koşarak bize doğru geldi ve bizim aracın başında bekleyen yüzbaşıya bir selam çakıp:

"Komutanım geçen hafta Sansa'da mangal yakan Çorumlular bunlardı." deyince ortalık karıştı. Tüm askerlerin alaylı bakışları üstümüzde toplandı.

Komutan da bize ters ters baktıktan sonra topladığı kimlikleri bizim kaptana geri verdi ve:

"Kaybolun lan buradan." diye bastı fırçayı.

Kaptan hemen topukladı ve Suşehri'ne kadar bir daha durmadık. İşte bizim hikâye bu."

Millet gülmekten yerlere yatıyordu. Ben Celal ile göz göze geldim.

Bu sırada Celal "eksik anlattın İrfani Ağa" demez mi?

Sinirlenmişim.

"Neyi eksik anlatmışım?" diye çıkıştım.

Celal:

"Askerler gidince korkudan arabaya dolmuşsunuz. Mangalları da bırakıp gidecekmisiniz. Sizi izleyen askerler geri dönüp:

"Burada bir lokmanız bile kalmayacak. Lan sizi teröristlere yardım ve yataklıktan tutuklarım." deyince arabadan inip nevalelerinizi toplamışsınız. Hatta bir de mantık temizliği yapmışsınız. Sonrasında yola çıkmışsınız. İlk benzinliğe girip hela kuyruğunda kavga bile etmişsiniz. Zira korkudan alayınız neredeyse altınıza edecekmisiniz."

"Hadi lan oradan! Burayı da sen uydurmuşsun." diye tersledim.

Benden fırçayı yiyince;

"Eee İrfani Ağa çok mal haramsız, çok laf yalansız olmaz. Burasını da ben kattım. Biraz da matrak lazım millete." demez mi köpoğlusuz?

Baktım herkes karnını tuta tuta kahkahalarla gülüyor:

"Lan oğlum" dedim "Bende yalan da yok hııı da. Olay benim anlattığım minval üzre olmuştur. Ben ne çok mala sahibim ne de çok konuşurum o yüzden malım haramsız sözüm yalansızdır." dedim.

Celal bu defa:

"He he biz de inandık. Atma Recep din kardeşiyik. Hadi malın yok da senin hikâyeler avcı hikâyelerini bile solladı. Bu kadar çok laf yalansız olmaz. Zaten kimse de buna inanmaz." der demez masanın üzerindeki kül tabağını alıp arkasından fırlattım.

Celal kafasını eğince kül tabağından kurtuldu. Geri dönüp:

"Senden artık iş geçmiş bak vuramadın." diye başladı gülmeye.

Bir hikâye daha gün yüzüne çıkmıştı. Hâlâ bu olay aklıma geldikçe gülmekten kendimi alamıyorum.

✱ Nurgül Kaynar Yüce

İflahımız Kesildi

Parayla saadet olmazdı lakin
Parasız mezara giremez olduk
Bir gelire bir de gidere bakın
Ayın ortasını göremez olduk

Kepçeyle boşalır kaşıkla damlar
Halkın iflahını kesti bu zamlar

Geçinmek zor artık tek bir maaşla
Ömür geçti geçim denen telaşla
Yoruldu dizlerim artık yavaşla
Bak saçtan tahtaya varamaz olduk

Ne kadar loğ çeksen akıyor damlar
Halkın iflahını kesti bu zamlar

Çakışınca menfaatler, çıkarlar
Patinaj yapıyor bütün tekerler
Otuzunda işsiz taze (!) bekarlar
Evlilikten korkup töremez olduk

Umut kapısında kirlendi camlar
Halkın iflahını kesti bu zamlar

Geçim, sırtımızda ağır bir şelek
Eskidi urbamız, dar gelir yelek
Garibin yüzünü güldürmez felek
Rahat nefes alıp veremez olduk

Yokluk ateşiyle eridi mumlar
Halkın iflahını kesti bu zamlar

Çiftçilerin tarlaları bor kaldı
Enflasyon girdabı her eve daldı
Refahın yerini yoksulluk aldı
Enflasyona karşı duramaz olduk

Ne dertler tükenir ne biter gamlar
Halkın iflahını kesti bu zamlar

Garson olmak için okumak gerek
İlmi nakış nakış dokumak gerek
Mülakata girip şakımak gerek
Yüz puanla hayal kuramaz olduk

Gönüllerde hüsrân gözlerde nemler
Halkın iflahını kesti bu zamlar

Evdeki hesaplar çarşıya uymaz
Yoksulun sesini kimseler duymaz
Derler ki *Nurgül*'üm takmaya değmez
Bilançoya kafa yoramaz olduk

Rize bile çayı gayrı zor demler
Halkın iflahını kesti bu zamlar

□ Mehmet Pektaş

Kiralık Daire

Tek memur maaşıyla İstanbul'da ev alamayacağını anlaması zor olmadı Remzi Bey'in. Mega kentte eskisi gibi gecekonda yapmak da kolay değildi. Bu yüzden eşinin altınlarını peşinat olarak vererek Antalya'da bir kooperatife girdi. Yıllarca dışından tırnağından arttırdığı ile kooperatifin taksitlerini ödedi de ödedi. Nereye gittiği belli olmayan ara ödemeler de cabası... Doğuştan hafif kambur olan beli, bu ödemeler yüzünden iyice bükülmüştü sanki. Defalara değişen başkanlara, kaçan müteahhitlere, sahtekâr ustalara, bu kooperatif bitmez diyen eşe dosta rağmen kooperatif bitti. Remzi Bey, iskân alınabilmesi için payına düşen yüklüce elektrik borcunu ve çevre düzenlemesi için istenen parayı da arabasını satarak karşıladı. Sonunda hayatının ikinci baharını, güzelim emeklilik yıllarını geçireceği dairesine kavuşmuştu.

Bir hafta sonu ailecek daireyi görmeye gittiler. Mutluluklarına diyecek yoktu. Çektikleri onca sıkıntıyı unutuvermişlerdi. Mevsim yaz olduğundan gecelerin iyi kötü kıvrılıp yere yattılar. Çor çocuk uyusa da Remzi Bey'in gözüne uyku girmiyordu. Emeklilik günlerinde burada yapacaklarını hayal ederek sabahı etti. Bu hayallerin gerçekleşmesi için nereden baksan bir buçuk yıl vardı.

Para kokusunu alan uyanık emlakçılar sabahın köründe peş peşe zile basmaya başladılar. Her gelen daire için müşterisinin hazır olduğunu hatta müşterinin ofiste beklediğini söylüyordu. Hele bir tane si vardı ki ağzından bal damlıyordu: İsmi de Mert, Mert Emlak. Kira aksamayacak, ev tertemiz kullanılacaktı. Kira her ay tıkr tıkr Remzi Bey'in hesabına gönderilecekti. Herhangi bir sorun olursa da emlakçı ilgilenecekti. Tüm bunların karşılığında Mert, Remzi Bey'den bir kuruş bile talep etmiyordu. Remzi Bey, eşi Behiye Hanım'la göz göze geldi. Bu kadar iyiliği baba oğluna yapmaz. Mert on dakikada aileden biri olup çıkmıştı; Remzi'ye abi, Behiye'ye abla demeye başlamıştı bile, çocuklarla da zaten kanka oluverdi. Ailenin içi de Mert'e ısındı.

Remzi Bey:

"Oğlum, emekliliğime bir buçuk yılım var. Emekli olur olmaz buraya taşınacağız. Evi kiraya verip yıpratmayalım. Hem kiracıya da bir yıl sonra evi boşalt demek ayıp olur. Ev boş kalsın en iyisi." dese de Mert alttan girip üstten çıktı, Remzi Bey'i ikna etti.

Remzi Bey, Mert'e yetki vererek, içi rahat şekilde İstanbul'a döndü. Birkaç ay geçmesine rağmen Mert'ten ses seda yoktu. Remzi Bey her aradığında Mert'in telefonu ya kapalı ya da meşgul oluyordu. Telefon çalarsa da açan yoktu. Remzi Bey ilk za-

manlar emlakçıyı aynı gün içerisinde tekrar aramayı ayıp saydığından gün aşırı arıyordu. Zaman geçtikçe onun da sınırları bozulmaya başlamıştı. Artık telefon açılıncaya kadar aramaya devam ediyordu. Böyle durumlarda Mert telefonu hiçbir şey olmamış gibi açıyor:

"Vay abim nasılsın? Bir müşterim var sana hemen döncem." diyerek Remzi Bey'in bir şey demesine fırsat vermeden kapatıyordu. Remzi Bey de akşam kadar emlakçı arayacak diye bekleyip duruyordu. Ailede huzur kaçmaya başlamıştı. Herkes birbirini suçluyor, "Ben demiştim." ile biten cümleler kuruluyordu.

Remzi Bey, sonunda dayanamadı; otobüse atladığı gibi soluğu Antalya'da aldı. Siteye vardığında dairesinin camında perde takılı olduğunu gördü. Cilleri tepesine çıkmıştı. Dairesi kiraya verilmiş, haberi yok. Hemen zile bastı. Birkaç dakika bekledi. Açan yoktu. Biraz daha uzun bastı zile. Yine açan yoktu. Art arda bastı da bastı düğmeye ama nafile. Doğruca emlak ofisine vardı. Orası da kapalıydı. Sağa sola sordu. Ofisin öğleden sonraları açıldığını öğrendi. O da şansına... Çünkü Mert, ofisini her gün açmıyordu. Kafasına ne zaman eserse... Antalya'nın sıcağında bir ağaç gölgesine geçip saatlerce ofisin açılmasını bekledi. Akşama doğru, ofisin önüne lüks bir araba yanaştı. Mert bir şey almak için uğramış olacak ki Remzi Bey, ofisin önüne varıncaya kadar içeriye girip çıktı; gerisin geriye arabasına bindi. Neyse ki Remzi, araba yürümeden adamı yakaladı. Mert, Remzi'yi görünce arabadan indi. Kırk yıllık ahbap gibi boynuna sarıldı.

"Vay Remzi abim benim. Nasılsın ne var ne yok? Behiye ablam, çocuklar falan iyi mi? Bak Behiye ablamın sözü var, yaprak sarması yapacaktı, unuttum zannetme."

Remzi, adamın yakasına yapışacak olsa da elinden kurtulup yakayı tutturması mümkün olmuyordu.

"Benim daireyi kiraya vermişsin." demeye kalmadı.

Mert:

"Evet abim, tam zamanında geldin, dün bir arkadaşını yerleştirdim. Yoğunluktan haber veremedim. Al şu parayı." diyerek Remzi'nin eline birkaç yüz lük kıştırdı.

"Kaça verdin, kimdir, necidir?" soruları havada kaldı. Mert, arabasına binerken:

"Arkadaşa bir yer göstereceğim. Ben sana telefonda bilgi veririm. Benim telefona IBAN at." diyerek gazladı. Remzi elinde iki yüz lira ile kalakaldı. Mert'in samimi tavrı ve evinden elde ettiği ilk gelir

öfkenin yerine yüzüne bir gülümseme bırakmıştı. Gerisi de gelir nasılsa diyerek huzur içerisinde döndü evine. Açgözlü gibi görünmemek için de IBAN'ı ertesi gün attı. Daha ertesi gün de emlakçıyı aradı. Niyeti havadan sudan konuşmak, laf arasında kiracıyı sormaktı. Bu kadar samimiyet kurduğu bir adamla doğrudan doğruya kira, para pul diyaloguna girmeyi kendine yakıştıramıyordu. Remzi Bey, Mert'le ne havadan sudan ne de kiracıdan konuşabilirdi. Ona bir türlü ulaşamıyordu. Hesabını ise günlük olarak kontrol ediyordu. Tek bir kuruş bile yoktu.

Aile içerisinde yine huzursuzluk baş gösterince Remzi Bey'e Antalya yolu görüldü. Doğruca daireye gidip kapıyı çaldı. Kendini kiracıya tanıttı, kimdir, necidir öğrenecekti. Remzi Bey, kapıyı o kadar ısrarla çalmıştı ki aynı katta oturan iki kişi kapıya çıktı. Remzi Bey, kiracısı yerine onlara kendini tanıttıp daire sahibi olduğunu kiracıya ulaşamadığını söyledi. Yan komşu bıyık altından güldü:

"Bu daireye giren çıkan belli değil ki hangi kiracıdan bahsediyorsun? Günlük kiraya veriliyor galiba. Yarın öbür gün ahlak polisi daireyi mühürlese şaşırma." dedi. Remzi Bey'in kan beynine sıçradı. Biraz önce usulünce çalıp durduğu kapıyı yumruklamaya, tekmeleme başladı. Aynı komşu:

"Komşu, boşuna kendini yorma. Akşam işleme-ye başlıyor senin ev." dedi. Remzi Bey, öfkeyle:

"Allah aşkına bildiğiniz bir çilingir var mı? Ben namuslu adamım böyle şeye gelemem. İçerideki eşyaları atıp anahtarını değiştireyim." dedi.

Kapıya çıkan diğer komşu:

"Sen deli misin be adam?" diye sesini yükseltti. "Haklıyken haksız duruma mı düşeceksin? Haneye tecavüze girer bu. İçeri giremezsin." dedi.

Remzi Bey kan ter içinde:

"Ne tecavüzü yahu! Kendi evim değil mi ister girerim, ister çıkarırım." dedi.

Aynı komşu:

"Kafayı mı yedin birader! Bu işler öyle olmaz. Mahkeme kararı olmadan içeriye adım bile atamazsın. Davacı olurlar sürüm sürüm sürünürsün." dedi.

Remzi, çaresizce emlak ofisine koştu. Neyse ki bu defa ofis açıktı. İçeri paldır küldür daldı. Emlakçı yine kollarını açtı:

"Remzi abim!" Remzi, Mert'in kollarında:

"Ulan benim evi umumhaneye çevirmişsin. Derhal boşalt." dedi. Mert, Remzi'yi boş bir sandalyeye oturturken gayet sakindi:

"Hele bir dur canım abim. Çay, kahve, su, soğuk bir şey... Dur sana bir soda vereyim." diyerek Remzi'nin gazını aldı. Remzi'nin konuşmasına fırsat vermeden soda şişesini adamın ağzına dayadı:

"Boşalttım zaten. Sana mahcup olmayalım diye yakın bir arkadaşına vermiştim senin evi. O da gitmiş başkasına vermiş. Aradım, ağzıma geleni söyledim. Dün boşalttılar, birkaç parça eşyaları kaldı onu da yarın alacaklar. Bizim bir hacı amca var, senin evi

ona vereceğiz." dedi.

Remzi:

"Ben kiracı falan istemiyorum. Ev boş kalsın. Emeklilik dilekçemi de verdim zaten. Mart ayında emekli oluyorum. Kendim oturacağım." dedi.

Mert, gayet güleç bir yüzle sigarasını yaktı. Bir de Remzi'ye tutuşturdu:

"Oo hayırlı olsun. Hiç de söylemiyorsun abi. Tamam, sen hiç merak etme. Boş ver, kiracıyla falan uğraşma, en güzeli kendin otur keyfine bak. Gelince emekliliği birlikte ıslatırız." dedi.

Remzi, işlerini halletmiş olmanın huzuruyla İstanbul'da döndü. Emeklilik işlemlerini başlattı. Bu süre içerisinde birkaç defa da olsa Mert'le görüşebildi. Mert, evin boşaltıldığını söylüyordu.

Remzi emekli olur olmaz, kirada oturduğu evini boşalttı, eşyasını kamyona sardığı gibi otobüse binip Antalya yoluna düştü. Siteye geldiğinde onu yine bir sürpriz bekliyordu. Dairede perdeler asılı, kapının önünde ayakkabılar sıralıydı. Hemen zile bastı. Kapıyı kaslı iri yarı bir adam çıktı.

"Ne var?" diye terslendi Remzi'ye.

Remzi, hiddetle:

"Burası benim evim." diyecek oldu.

Kapıdaki:

"Hastır lan!" diyerek kapıyı Remzi'nin yüzüne çaptı. Remzi, ne yapacağını şaşırılmıştı. Bir taraftan karısı söyleniyor, bir taraftan kamyoncu eşyaları indirip gitmek istiyordu. Remzi deli divane olmuştu. Merdivenleri bir inip bir çıkıyor, kulağında telefon emlakçıya ulaşmaya çalışıyordu. Sonunda telefon açıldı. Mert: "Ofisteyim canım abim." dedi.

Remzi, ofise koştu:

"Hani lan daire boştu?" diyerek elini masaya vurdu:

Mert:

"Benim koyduğum kiracı çıkmalı çok oldu abim. Ev boş. İşte anahtar." diyerek Remzi'nin eline iki anahtar tutuşturdu. Remzi, gerisin geri siteye koştu. Kamyoncunun da sabrı taşmıştı. Eşyaları binanın sığınağına indirmek zorunda kaldılar. Çarşafardan çadır yapıp sitenin bahçesinde konaklamaya karar verdiler. Akşama kadar evlerini seyrediyorlar, tüm ihtiyaçlarını orada karşılıyorlardı. Yalnız tuvalet için camiye gitmek zorunda kalıyorlardı. Kiracıyı çıkarıp evlerine yerleşebilmek için ellerinden geleni yaptılar. Remzi, taşınma masraflarını karşılamayı, tutacakları evin bir yıllık kirasını ödemeyi bunlar da kabul edilmeyince tüm emekli ikramiyesini vermeyi teklif etti. Hatta evi satmayı bile düşündü ama kiracılar kimseye evi göstermiyordu.

Kiracı sonunda:

"Mahkemeye ver, çıkar çıkarabilirsen. Beni rahatsız edip durma." diye kestirip atmıştı. Remzi, mahkemenin yıllarca süreceğini öğrenince kiralık bir ev aramaya başladı.

✪ Muzaffer Uslu

Heves

Kim bilir kaç dudağa değdi o beyaz tenin?
Kaç gönülde teselli, kaç masada mezeydin?

Kaç kişi kandı sana, heder etti kendini?
Kaç seveni mahvettin, sezmediler fendini?

Seni sunan sunana, gezersin elden ele;
Senin hayranın olmuş, en ruhsuzları bile.

Seninle olmak için uykusunu bölen var;
Seni sevmiyor diye ahbabını silen var.

Kimi zayıf gördüysen düşürdün tuzağına;
Gücüm yetse sürerdim seni, ta Kaf Dağı'na.

Büyüne kapılanlar, oldu birer müptela;
Tanımamak saadet, seni sevmekse bela.

Ben de hissettim seni, bağrımda nefes nefes;
Tanımadım dünyada daha fena bir heves.

Günüm seninle başlar, seninle son bulurdu.
Sensiz geçen her saat bana asır olurdu.

Anmadığım gün yoktu kahrolası adını
Sensiz içtiğim çayın alamazdım tadını.

Senin gibi musibet ömrümce tanımadım;
Taşdım sol yanımda, bir lahza ayırmadım.

Şimdi, adını bile duyunca kaçıyorum.
Seninle geçirdiğim yıllara acıyorum.

Parmağımın ucunda yirmi yıl yaktım seni,
Oysa, yanan benmişim, şifa sanıp buseni.

Haram olsun, uğruna verdiğim onca para;
Bir daha sakın bana bulaşma ey sigara!..

□ Fatma Uçarlar

Şekilci Bir Milletiz

Denizi olan şehirde çalıştığım kurumdaki babacan müdürüm, iktidarın değişmesiyle birlikte görevden alınırken, bir okulun Türkçe öğretmenini bize müdür olarak atadılar. Siyasetle de böylece tanışmış oldum.

Kuruma yeni gelmiş olmam nedeniyle diğerleri kadar etkilenmedim bu değişimden. Hatta Türkçeye, edebiyata olan ilgim, yeni gelen müdüre daha ılımlı bakmama neden oldu desem yalan olmaz.

İlerleyen zamanın birinde müdürümüz odama girdiğinde elimde Necip Fazıl'ın "Çile" isimli şiir kitabı vardı.

Müdür ne okuduğumu sorunca, kendisi Türkçe öğretmeni kökenli olduğu için bir anda öğrenciliğime dönüp az önce kitaptan okumuş olduğum dizeleri paylaşmak istedim ve:

*"Şu gideni durdursam, çekip de eteğinden;
Soruversem, haberin var mı öleceğinden?"*

Mısralarını okudum. Ben ne güzel anlamlı mısralar diye bir yorum beklerken sevgili müdürümüzün kitabın kapağını "pat" diye kapatıp,

"Okuyacak başka bir şey bulamadın mı?" diyerek sert bir şekilde odamdan çıkması karşısında, neye uğradığımı anlamadım. Dilimde Necip Fazıl'ın mısralarının buruk tadıyla kala kaldım.

Dedim ya, gurbetteyim. Şair Kemalettin Kamu'nun dediği gibi:

*Gurbet o kadar acı ki,
Ne varsa içimde,
Hepsi bana yabancı,
Hepsi başka biçimde.*

O zamanlar gurbet gerçekten gurbetti. Her türlü iletişimin zor olduğu yıllardı yetmişli yılların sonu. Ailenizin evinde telefon var, ancak siz parasını verseniz bile hat olmadığı için evinize telefon bağlatma şansınız yok. Arayanınız olduğunda PTT den bir görevli eve gelir, arayanınız

olduğunu haber verir. Postaneye vardığınızda geldiğinizi haber verirsiniz, görevli bağlantıya geçer, kabine girersiniz, aradaki santraller birbiriyle konuşur, biri diğerinin hattan çıkmasını ister sonra bu büyük merasimin ardından nihayet arayanınız ile konuşur, görüşmenin ardından gecenin, gündüzün veya mevsimin değişik iklim koşullarını göğüsleyerek evinize dönersiniz.

Bir gün acil durum karşısında izne ihtiyacım oldu ve ailemin yanına gitmem gerekti. "Okuyacak bir şey bulamadın mı?" diyen müdüre akşamın bir vakti, içinde bulunduğum durumu anlatıp izin istedim.

Müdürümün "İzin dilekçeni bırak ve git" demesi üzerine, izin dilekçemi bırakıp aynı gece yola çıktım.

İznimin birkaç gün sonrası mesai arkadaşımından telgraf aldım. Telgrafta "Fatma görevine dön, müstafi sayılacaksın" yazıyordu.

Memuriyetimin ilk yılları olduğu için bu ifadeyi anlayamadım ve "Acaba Mustafa yazacaklardı da telgrafa müstafi olarak mı geçti?" diye düşünürken, telgrafi alarak onun döneminde memuriyete başladığım müdürümün makamına gittim.

Telgrafi okuyan müdür, izin belgemi sordu. Ben de izinli olduğumu ancak izin dilekçemi bırakıp, yola öyle çıktığımı söyleyince:

"Kızım arkandan oyun oynanıyor, on gün görevine gitmezsen müstafi sayılırsın yani görevden çıkarılırsın" diyerek, beni yanına aldığı gibi sağlık müdürlüğüne götürdü.

Ben o zaman müstafinin Mustafa olmadığını öğrenmiş oldum. Bu büyük insan bana izinli olduğum günleri kapsayan bir rapor yazdırarak rapor belgesini görev yaptığım yere göndermemi ve bir an önce de görevime dönmemi söylediğinde, yüreğime dikenlerin batırıldığını, yüreğimin kanadığını hissettim.

Ben çalıştığım ildeki müdürüme içtenlikle durumumu anlatmış ve onun dediği gibi de izin dilekçemi bırakıp ayrılmıştım o ilden. Müdüre güvenmiştim, arkamdan böyle bir oyun oynayacağı aklıma bile gelmezdi.

Üç gün sonra Kurban Bayramı'ydı. Görev yaptığım yere raporlu olduğumu, bayram sonu görevime başlayacağımı bildiren telgrafi çektik.

Bayram sonrası mesaim gittiğimde müdür:

“Neden geldin? Artık memur değilsin.” demez mi?

Üstelik izin dilekçemi görmediği yalanını ve telgrafın onay alındıktan sonra geldiğini, yapabileceği bir şey olmadığını da söyleyerek makamına yakışmayan bir davranış sergilemişti.

Artık memuriyetim bitmişti. Benim için mücadele etmekten, hakkımı aramaktan başka yapılacak bir şey kalmamıştı.

Ankara'ya gittiğimde durumumu genel müdürlüğümüzün yetkililerine anlattım, savunmamı aldılar, bu arada konuyu incelemek üzere çalıştığım kuruma müfettiş gönderdiler.

Yapılan teftişin ardından dilekçemi bulamaları da telgrafın ellerine müstafi onayı alınmadan önce geçtiğini ancak müdürün müstafi onayını aldıktan sonra evrak memuruna kayıt işlemini yaptırdığını posta görevlisinin zimmet defterinden ispatladık. Bu kez sadece benim değil, müdürün telgrafi beklettirip kayda geç aldırıldığı evrak memurunun da aldığı 'kademe dururma cezasından' dolayı yüreği kanamıştı.

Yıllar sonra özlük dosyamı inceleme imkânım oldu. İçim sızlayarak, Necip Fazıl'ı okumuş olmam nedeniyle müdür tarafından ülkücü olarak mimlenmiş olduğumu gördüm.

Ne kadar basit değil mi? Düşünüyorum da masamda aynı anda Nazım Hikmet'in de kitabı olsaydı o zaman müdürün yakıştırmaları ne olacaktı?

Bu olaydan kısa bir süre sonra kader rüzgârı beni memleketim Isparta'ya savurdu. Yine çalışıyorum, bu kez iki yaş daha büyüdüm, yani yirmili yaşımın başındayım.

Fotokopi makinalarının, bilgisayarların olmadığı dönemler. Yazımın güzel olduğu ricasıyla afiş yazmam istendi. Yaz tatilinde olan öğrencilere kurum olarak açacağımız kursları duyuran “YAZ SPOR OKULU KAYITLARI BAŞLAMISHTIR” yazısını özenerek büyükçe bir kartona yazdım. Yazdığım afiş, duyuru panosuna asıldı.

Öğle yemeği için mesai yaptığım odamdan çıkarken ayağım bir şeye takılınca refleks olarak

sıçradım ve ileriye atladım.

O zaman idari binamız yoktu, soyunma odalarının büro haline getirildiği odalarda çalışıyorduk. Bürodan koridora çıktığımızda gözümüz karanlığa uyum sağlayamıyordu. Ayağımın takıldığı şeye bakmak için geriye döndüğümde, hilal şeklinde bir çengelin ucunda uzunca bir sopa olduğunu gördüm. Garip bir şekilde mesaiden çıkan arkadaşlara:

“Arkadaşlar, bileğim kesilecekti, bu nedir? diye sorduğumda,

“Hiç görmediniz mi? Orak” dediler.

Gerçekten de o yaşıma kadar orağı hiç görmemişim. Demek ki otları kesmişler ve öğleden sonra devam etmek üzere duvara dayayıvermişler diye düşündüm.

Öğle yemeğinden sonra mesaim gelirken baktım ki, birkaç kişi afişin önünde fotoğraf çekiyor. Afişin benim tarafımdan yazıldığını öğrendiklerinde, kendilerinin sivil polis olduklarını söyleyen şahıslar:

“Emniyete gidiyoruz” demezler mi? Şaşırdım, şaka yapıyor sandım. Ama adamlar ciddi.

Büroma girdiler, tutanak tuttular. Masamda ablam ve enişteme gönderilmek üzere, üzerinde adresi yazılı olan mektup zarfını da yanlarına aldılar.

Önce ne olduğunu anlamadım, meğer “Sayın” derken, “Suadiye” derken ve ablamın-eniştemin isimlerinde bulunan “S” ve “Ş” harfleri ile yazmış olduğum afişteki “S” harfleriymiş suçum. Çünkü aleni ‘orak ve çekiç’ işaretlerini kullanıyormuşum.

Emniyete götürüleceğimi anlayınca en kolay ulaşabileceğim abim olduğu için onu aradım:

“Abi, beni emniyete götürüyorlar, bilgin olsun.”

“Ne oldu? Senin emniyetle ne işin olabilir ki?”

“Bilmiyorum abi, bir orak çekiç tutturdular, ben de anlamış değilim.” diyerek telefonu kapattım.

O an büromdan çıkarken ayağıma takılan orağın da bu oyunun bir parçası olduğunu anladım. Böyle bir saçmalık olamazdı. Hatta yazımın karakteristik özelliği nedeniyle kendilerine “g, y ve r” harflerimin de ne anlama geldiğini söyle-

melerini istediğimde ifade alan yetkililer tarafından “Ukalalık yapma!” diye terslenmişim.

Uzun yaz günü akşamının 19.30’u olmuştu sorgulamam bittiğinde. Sorgulama yapılırken:

“Hangi eylemlerde bulundun?”

“ ... ”

“Kimlerle birlikte hareket ediyorsun?”

“ ... ”

“Senin meslek hayatım bitti, sana verilecek ceza başkalarına büyük bir ders olacak.” gibi sorgular ve nasihatlerin ardından soruşturma bitip çıkmam söylendiğinde, koridorda müdürümü ve ağabeyimi merak içinde bekler bulmuştum.

Müdür bey bana:

“Kızım ben bu gazeteyi okuyorum ya, konu ondan kaynaklanıyor, senin sorgulanman bana bir nevi uyarı.” derken elindeki Cumhuriyet gazetesini gösteriyordu.

Düşünebiliyor musunuz, iki yıl içinde önce ülkücü, daha sonra da komünizm sempatisini olarak suçlanmışım.

Yine de ben o yılların nesli arasında, en az zarar görmüş biri olarak, kendimi şanslı hissediyorum.

Yıllar sonra ilginç bir olay yaşadım.

Radyo benim en büyük tutkum olunca TRT Nağme kanalında sanat müziği dinleyerek güne başlarım ve her daim radyom açık kalır.

Burdur’da görev yaptığım dönemde canlı yayın programına bağlanacaktım, beni sırada bekleten hostes ile sohbet ederken spor teşkilatında çalıştığımı duyunca, kendi babasının da aynı kurumdan emekli olduğunu söyledi. Bunun üzerine:

“Tanır mıyım acaba?” demem üzerine hostes hanım:

“Sanmam babam .....’de il müdürü olarak görev yapmıştı.”

“Ne güzel tesadüf ben de orada görev yapmıştım, adını öğrenebilir miyim?”

Radyoda bağlantıyı yapacak olan hanım babasının ismini söylediği an bir anda boş bulunup:

“Eksik olsun!” demez miyim?

Tabii bir anda buz gibi bir hava esti ortamda. Ben ortamı nasıl düzeltereğimi bilemedim.

Hangi evlat annesi veya babası için kötü bir şey söylensin ister ki? Ama olan olmuştu bir kere. Kısaca kendisini üzmemek istemediğimi belirterek babasının bana izin verdiği halde, izin dönüşü işten çıkarılmış olduğumu öğrendiğimi, üstelik çocuk sayılacak bir yaşta ve o şehre yeni gelmiş biri olarak sahiplenilmem gerekirken, sadece okuduğum kitap yüzünden işimden olduğumu özetledim.

Sözün özü, önemli olan kişilerin üzerinde taşıdıkları görevi, sorumlulukları layıkıyla yerine getirmeleri, bu ülke için bu va-tan için çalışmaları ve topluma yararlı olmaları değil midir? Bırakalım şekillerle, kişilerle uğraşmayı. Kişileri saç, sakalı, bıyığı, konuşma üslubu, yazısı, hatta giyimiyle değil; akıllarıyla, icraatlarıyla, ürettikleri ve insani değerleri ile ölçmemiz gerekmez mi? Çünkü toplumumuzun bölüp parçalanmaya değil bir bütün olmaya ihtiyacı var.

“Bölüşürsek tok oluruz

Bölünürsek yok oluruz.”

Yunus Emre

✦ Abdülkadir Uslu

Hastane Odaları

Derde deva arayan, buraya akıyormuş.
Yaradaki tuz gibi hastane odaları.
Dışarıya yaz gelmiş, güneş çok yakıyormuş.
Karlar yağmış buz gibi hastane odaları.

Sıcak bir ilgi arar, sızlar iken yaralar.
Üzerime geliyor, duvardaki karalar.
Üşürsün, her yer soğuk, bir gariptir buralar
Galiba ruhsuz gibi hastane odaları.

Dinlemiyor kimseler, itibar yok sözüme
Çaresizlik zor imiş yaşlar doldu gözüme
Bazen de kucaklıyor ve gülüyor yüzüme
Çözülmez aruz gibi hastane odaları.

Acı bitsin istersin, duaları okurken
Afakanlar basıyor, gözün açık uyurken
Sudan çıkmış balığa dönersin, otururken
Deryada, susuz gibi hastane odaları.

Kilit bile dinlemez; kabusumda hırsızlar,
Kahkahayla gülerler ben ölürken arsızlar
Yalnız bırakır beni, benden kaçan yalnızlar
Kasvetli rumuz gibi hastane odaları.

Burada her şey modern; yatakları ne güzel
Dayamış döşemişler, tam da kişiye özel
Fayda yok ki batıyor; o okusa da gazel
Sivri bir boynuz gibi hastane odaları

Dermansız dertlerime bir merhem olamıyor
Her şey var da nafile, bir çare bulamıyor
Sihhatin pazarı yok, bir gram alamıyor
Parasız pulsuz gibi hastane odaları.

Çok acılara şahit, duvarları simsiyah
Dokunmaya hiç gelmez, iştirsin bin bir ah
Bunun tasviri çok zor, edilemez ki izah
Ağlayan kopuz gibi hastane odaları.

Kasvetlidir havası, rüzgar hüznü eser
Hastaların gönlünden, ayrılmaz elem keder
Gözleri yaşlı sanki, hali herkesten beter
Baksana, mutsuz gibi hastane odaları.

Kulkadir'im derim ki: Günlerce sabredersin
Dualara sığınır, bazen de kahredersin,
Girerken şükredersin, çıkarken şükredersin
Dibi yok havuz gibi hastane odaları

* Mustafa İmir

Günümüz Emeklileri

Soramıyorum sorumu
Benden dinleyin durumu
Etraflı değerlendirip
Kendiniz yapın yorumu

Yine güvenip yaslandık
Pahalılıkla puslandık
Biraz ferahlık umarken
Zam yağmurunda ıslandık

İyi kötü düzen vardı
Az çok sorun çözen vardı
Hayat ferah değilse de
Ne dışlayıp ezen vardı

Maaş önce de rezildi
Emekliler hep ezildi
Aylığına zam gelmedi
Belli ki üstü çizildi

Yangın yeri çarşı pazar
Emekliye değdi nazar
Olaçak olanlar oldu
Şikâyet etsek ne yazar

Vergilerin suyu çıktı
Emekliler zamdan bıktı
Depremde hepimiz yandık
Bir de pahalılık yaktı

Çıkınca verginin suyu
Değişti herkesin huyu
Hep sorunlu yaşadılar
Emekliler ömür boyu

Geç yaş geçim sıkıntısı
Hazin gönül yıkıntısı
Emekliler feryat figan
Duyulmuyor yakıntısı

Emekli aylık almadı
Daha cebini bulmadı
Tanzim satışlarda bile
Zam geldi kuyruk kalmadı

Harçlık bekliyorsan torun
Kenarda köşede durun
Torun sevindirememek
Neymiş emekliye sorun

Sütü peyniri sormaz
Etin yanına varamaz
Kira, gaz, elektrik, suya
Kafayı bile yoramaz

Boğuluyor zam selinde
Bir tutamak yok elinde
Görmeyip duymaz oldular
Koydular kendi halinde

Emeği var dünümüzde
Sıkıntılı günümüzde
Buna da mı şükretsek ki
Daha ne var önümüzde?

Emekliler gün mü gördü?
Önce de sefa mı sürdü?
Bu kuşağın insanları
Dertlerini içe düdü

Sövemez yufka yürekli
Temkinli yazar süreklı
Anlaşılacağı gibi
İmir dört yıldır emekli

Salman Kapanoğlu

Bilmediğimi Biliyorum-Bayramda Gözüm Yok-Üzüntüden Gülmek

Bilmediğimi Biliyorum

Fizik öğretmenimiz, sınıfa girerek tahtaya zor bir soru yazdı. Çözene yüz vereceğim dedi. Bu sırada, üç beş parmak kalktı. Sınıfın en çalışkanlarından biri tahtaya fırlayıverdi. Epeyce uğraştıktan sonra, çözemeyeceğini anlayınca yerine oturdu. Öğrencilerin çözemediğini gören öğretmenimiz, bıyık altından gülerek:

“Çözemeyeceğinizi biliyordum.” dedi.

Sınıfın en çalışkanı olan Ahmet, oturduğu yerden kendince çözmeye çalışıyordu. Öğretmen bu defa sinirlendi:

“Yazıklar olsun verdiğim emeklere, şu soruyu bile çözemediniz!”

Ahmet, heyecanla tahtaya çıkıverdi, dakikalarca uğraştı uğraşırken hoca mutluydu:

“Aferin Ahmet, doğru gidiyorsun.”

Tam bu sırada Ahmet de tebeşiri bıraktı, yorgun ve bitkin bir şekilde:

“Hocam özür diliyorum, çözemeyeceğim.”

Hoca iyice kükredi:

“Yazıklar olsun, içinizden bir kişi bile şu problemi çözemedi.”

Ben böbürlenerek ayağa kalktım:

“Ben biliyorum hocam.” dedim.

Sınıf “Sen mi çözeceksin?” dercesine güldü.

Hoca:

“Gülmeyin çocuklar, gel çöz evladım!”

Kendinden emin bir tavırla:

“Bilmiyorum hocam!”

“Neden biliyorum dedin öyleyse?”

“Ben bilmediğimi biliyorum, arkadaşlar bilip bilmediğini bile bilmiyorlar.”

“Doğru söylüyor arkadaşınız, bilmediğini bilmek de bir erdemdir.”

Bayramda Gözüm Yok

Bayram hazırlığı için bütün okulu, Batıpark Futbol Sahası'na yürüyüş provası için götürmüş-lerdi. Boyum kısa olduğu için, okulun en arka sıralarında yürüyordum. Bayramda okulu, okulun en uzun boy-lu yüz öğrencisi temsil edecek. Bizim sınıfı bayrama götürmeyecekleri için ben adımlarıma dikkat etmi-yordum. Öğretmen, benim yanlış adımlarımı takip ediyormuş meğer:

“Oğlum, davulu duymuyor musun?”

“Hayır!”

“Ulan ben duyuyorum da sen niye duymuyor-muşsun bakayım?”

Gayet sakin bir şekilde:

“Hocam, bayramda gözüm yok ki davulda kula-ğım olsun!”

Üzüntüden Gülmek

Lise son sınıftayız, arkadaşlarımdan biri felsefe dersinde beni öyle bir güldürdü ki... Öğret-men, ders anlatmayı bırakarak bana sert sert baktı:

“Gülecek bir şey mi var?”

Cevap veremiyorum. Hoca daha sert bir şekilde:

“Ne gülüyorsun evladım?”

Cevap vermeye çalıştım:

“Ben, üzüntümden gülüyorum hocam!”

“Üzüntüden gülünür mü hiç?”

“Siz hiç sevincinizden ağlamadınız mı hocam?”

“Evet, birkaç defa ağlamıştım.”

“Siz sevincinizden ağladınız da ben üzüntüm-den gülemez miyim?”

Ben Oturayım

Okuldan yurda geliyordum. Otobüste bir kişilik boş koltuk buldum. Beşevler'den Cebeci'ye giderken, bir durak sonra otobüs dolmaya başladı. İki abla ya-nıma doğru yaklaştılar. Yer vermek için kalktım:

“Buyurun oturun.”

“Çok teşekkür ederiz delikanlı.”

Ben oturmalarını beklerken, onlar koltuğu bir-birlerine ikram ediyordu:

“Canım otursana.”

“Yok, siz oturun lütfen.”

“Allah aşkına siz oturun.”

“Hayatta olmaz.”

“Yüzümü ölü gör oturmazsan!”

Belki bir durak kadar gittik, hâlâ:

“Senin oturman lazım.”

“Nedenmiş, sen bana yaşlı mı demek istiyorsun?”

Baktım, bu koltuk ikramı tartışmaya, hatta kav-gaya kadar gidecek:

“Hanımlar, siz anlaşıncaya kadar ben oturayım, anlaşınca kalkarım, dedim.

40 senedir haber bekliyorum.

✱ Memik Kömekçi

Bücürük

Karalama gücün yetmez bücürük,
Sülün olsan üç basamak boyun var.
Masken düşer boğar seni tükürük,
Sana yoldaş birkaç tane koyun var.

Cilalarsın it derisi mestini,
Kandırırısın eksik ayal dostunu,
Bildirmezsın cana olan kastını,
Baştan beri çevirdiğın oyun var.

Kıskandıysan yüzün dolar gidersin,
Senle gelen üç beşini güdersin,
Derdin nedir, benim ile n'edersin?
Bilinmedik türlü türlü huyun var.

Çok mu battı şiirlerim gözüne,
Gazeteyi inandırdın sözüne,
En sonunda vuracaklar yüzüne,
İblis ile yazdırdığın büyüün var.

Nefsin seni yere vurur yatırır,
Bu gidişle çoğa kalmaz batırır,
İmam seni kayığında götürür,
İt barınmaz kör karanlık kuyun var.

Karar kıldık hakka mazhar hocamız,
Gündüz oldu akşam ile gecemiz,
Dört kapıyla kırk makamda nicemiz,
Yarın akşam bizim köyde düğün var.

Boğaz kurur düğümlenir tıkanır,
Haccac bile er ceminde yıkanır,
Köşkeröğlü isim vermez utanır,
Ne de olsa Âdem'inen tüyün var.

✱ Hacı Musa Tuncer (Azabî)

Emmi

Ne idi bu kadar gayretin, çaban?
Benim aklım hâla almıyor emmi
Sürüyü gönülsüz güdüyor çoban
Tekeden teleme çalmıyor emmi

Koyunlar doğacak kuzuyu fitler
Sahibi gündüzden ağılı kitler
Her sabah kapında yal içen itler
Çakal sürüsüne dalmıyor emmi

Öküze saman yok, sende de derman
Değirmende bitti bulgurun, yarman
Gübreye, ilaca yetmiyor harman
Bir kışlık buğdayın kalmıyor emmi

İnceldi kopacak gerdiğin gergi
Rüzgarla savruldu serdiğin sergi
Kazancından çoktur verdiği vergi
Yapışmış yakana salmıyor emmi

Birşey değişmiyor yılda bir kere
Görülen resimler hep aynı kare
Ambara yerleşmiş cardınla, fare
İçi boş çuvalı delmiyor emmi

Nerdeyse unuttun şekerini, çayı
Güç belâ geçirdin seneyi, ayı
Hal hatır güdecek bir emmi, dayı
Uğrayıp yanına gelmiyor emmi

Mevsimler değişti ısındı küre
Nehirler küçüldü, kurudu dere
Buluttan bir damla düşmüyor yere
Topraklar nemini bulmuyor emmi

Ah emmi ne deyim garip hâline?
Daha dokunmadım ince teline
Senede bir harçlık geçmez eline
Kimse çektiğini bilmiyor emmi

Ortamı ne bilsin sen gibi sefil?
Saflığın yüzünden avlandın gafil
Punduna getirip yapmışlar kefil
Kazancın faizi silmiyor emmi

Azabî iflasta, senden farkı yok
Dönmüyor tekeri, dönen çarkı yok
El elde baş başta, evi barkı yok
Mezarlık bir yeri olmuyor emmi

* İbrahim Şaşma

Bıçak

Ben mahcubum Habil'e, Kabil bana sarıldı.
Sen benden de keskinsin, âdemoğlu bak bana.
Kayalara değdim de, kırk yerinden kırıldı;
İsmail'in boynunu, kestirtmedi hak bana.

Cellâdın nefesiydim, Azrail'in "hu" sesi.
Cümlenin can evini dediler ki yık bana.
Kelebek kanadıydım, yar yüzünün busesi,
İsmail'in boynunu, kestirtmedi hak bana.

Katillerin eline düştüğüm günden beri,
Dilim dilim ettiğim ekmek bile tok bana.
Ben oğluyla imtihan etmişim peygamberi;
İsmail'in boynunu, kestirtmedi hak bana

Kör bıçak, kanlı bıçak, başka nasıl anıldım.
Bir gün olsun denmedi "senin alın" ak bana.
İbrahim'den evladı, aldım diye yanıldım.
İsmail'in boynunu, kestirtmedi hak bana

Bıçak sırtı denildi, can törpüsü yollara.
Zülfikar'a hürmet var, selam bile yok bana.
Can alan, can koparan bilinmişim kullara.
İsmail'in boynunu, kestirtmedi hak bana.

Acı söz gibi biçtim, insanın yüreğini.
Ölenle öldürenin, günahını yık bana.
Lime lime ederken, evlerin direğini;
İsmail'in boynunu, kestirmedi hak bana.

Hiddete düşenlerin tutunduğu ben oldum.
Akıttığım her kanın, intizarı yük bana.
İbrahim'in elinde, kayıp kendimi buldum.
İsmail'in boynunu, kestirmedi hak bana.

Kadı nefesi gibi, ayaz idim, kış idim.
Kemiğe dayanmanın, hazzı elbet çok bana.
Kanatları kırılmış, o gün sanki kuş idim.
İsmail'in boynunu, kestirmedi hak bana.

✱ Osman Gazi Turaç

Kitap Risalesi

Bulabilsek tartacağız kediyi
Biz biçerken el kaynaktı hediği
Para verdik çalamadık düdüğü
Belki ısmarcım yola takıldı

Üstatlar duvara asmış udunu
Kâğıt olsun diye saldık odunu
Ben unuttum kitapların adını
Sen de yaprakları yele takıldı

Ananın yerini doldurmaz bibi
Bulanık saların bulunmaz dibi
Yayıncılar yayın balığı gibi
Oltamıza kamış sele takıldı.

Ne fırtına durdu ne yağmur dindi
Korkarım oluruz fikreden hindi
Sükût ettik altın derine indi
Sözün güzelleri güle takıldı

Tavuk kırkımına kaldı işimiz
Sıka sıka dökülüyor dişimiz
Kitap bekler yarenimiz eşimiz
Desene mücellit pula takıldı

Söz tükendi diken bitti dilimden
Çabalarım bir şey gelmez elimden
Sabredersen kıl çıkar mı kelimden
Umudum bir kırık sala takıldı.

